

[K. Axel Nielsen.]

ret i udvalget, og jeg håber ikke, jeg krænker noget krav til fortrolighed ved at gøre det. Jeg mener, at når først vi er ved at være færdig med udvalgsbehandlingen, må dette krav til fortrolighed vist være ophørt. Ellers kunne vi ikke engang afgive en betænkning, for betænkningen er jo i virkeligheden en afsløring af, hvad det er, vi har forhandlet i udvalget. De bilag, der følger med betænkningen, kan være mere eller mindre fyldige. Der ville jo ikke have været noget i vejen for, at vi som bilag kunne have optrykt de 3-4 forskellige udkast til betænkning, som vi har udarbejdet. Det har vi altså ikke villet gøre, men ingen kan vist forhindre mig i at oplyse, hvad der står i disse udkast, hvis det skulle vise sig nødvendigt på grund af den følgende forhandling. Men jeg citerer igen fra fremsættelsestalen:

„Ingen har imidlertid ønsket en undersøgelse — sideløbende med den verserende straffesag — af de straffbare forhold, der måtte være tale om i forbindelse med Boss-transaktionerne. En sådan undersøgelse foretages bedst af politiet, og den er jo allerede i gang.“

Hvis nu hr. Helge von Rosen havde gjort sig den ulejlighed og havde slået op og set, hvad det egentlig var, der blev sagt, dengang dette forslag til beslutning blev fremsat, så havde han ikke haft nødig at røbe denne misforståelse — for det må jeg tro det er — af, hvad det var, det hele drejede sig om. At det ikke var en undersøgelse af selve straffesagen, vi ønskede, må jo fremgå meget klart og meget tydeligt heraf. Men efter flere tilløb i form af flere udkast til betænkning opnåedes altså endelig den 10. april enighed både om betænkningens indhold og om selve forslaget titel og tekst, og det har jeg allerede tidligere redegjort for.

Boss-sagen og de forhold inden for penge-markedet, som sagen har afsløret, har fået de store overskrifter i pressen. Det er i og for sig et godt tegn, fordi det viser, at offentligheden betragter disse besynderlige transaktioner som noget ekstraordinært, hvad det forhåbentlig også er. Jeg er sikker på, at offentligheden vil imødesee resultatet af undersøgelsen med meget stor interesse. Jeg håber og tror, at det samme gælder erhvervs-livet og da ikke mindst pengeinstitutternes ledende folk.

I denne forbindelse må jeg måske benytte lejligheden til at udrydde en misforståelse, som bankernes formand i sin beretning på bankernes årsmøde gjorde sig skyldig i. Han beklager sig her med tydelig adresse til det forslag til folketingsbeslutning, vi her behandler, over den mistænkeliggørelse af bankerne, som, jeg tror, han brugte udtrykket ansvarlige politikere lagde for dagen. Folketinget mistænkeliggør ingen, men folketinget og dets medlemmer har pligt til at sætte fingeren på de ømme steder i samfundet eller det, de har grund til at tro er ømme steder. En bankdirektør vil dog næppe kalde det mistænkeliggørelse, hvis en statsautoriseret revisor i sin gennemgang af et selskabs regnskaber gør opmærksom på, at visse posteringer trænger til nærmere belysning. Det er bl. a. folketingets opgave at holde øje med alle samfundets forhold.

I øvrigt skal jeg henvise til den betænkning, udvalget har afgivet, og den enstemmige indstilling med tilslutning af handelsministeren, som oven i købet har været behjælpelig med at affatte en del af betænkningen. Og til slut skal jeg takke ordføreren for det konservative folkeparti, hr. Haunstrup Clemmensen, og ordføreren for venstre, hr. Johan Philipsen, for deres evne og vilje til samarbejde i denne sag. Jeg anbefaler at stemme for forslaget til folketingsbeslutning i den skikkelse, forslaget har fået med de nu vedtagne ændringer.

Haunstrup-Clemmensen: Det fremgik allerede af mine udtalelser ved første behandling af dette forslag, at det konservative folkeparti er ivrig efter at sikre al mulig klarhed over det grå og det sorte pengemarkeds transaktioner og efter, at lovgivningsmagten sikrer sig, at der drages al mulig lære af den ulykkelige Boss-sag, så man i videst muligt omfang søger at hindre gentagelser. Jeg vil også gerne understrege, at det fra alle sider har stået helt klart, og ingen burde være i tvivl derom, at der ikke er stillet forslag, og at ingen ville kunne tiltræde et forslag, om at gribe ind i en løbende retssag. Naturligvis ikke.

På denne baggrund var der derfor også basis for forhandlinger om det socialdemokratiske forslag. Vi er i det konservative folkeparti overordentlig tilfreds med, at der er opnået enighed om denne sag, og jeg